

»Dandse, dandse Dukke min!«

»Ja, det er nu en Vise for meget smaa Børn!« forsikkrede Tante *Malle*; »jeg kan med bedste Villie ikke følge med!«

Men lille *Amalie* kunde det; hun var kun tre Aar, legede med Dukker og opdrog disse til at blive ligesaa kloge, som Tante *Malle*.

Der kom en Student i Huset; han læste Lectier med Brødrene; han talte saa meget til den lille *Amalie* og hendes Dukker, talte ganske anderledes end alle Andre; det var saa morsomt, fandt den Lille, og dog sagde Tante *Malle*, at han slet ikke forstod at omgaaes Børn; de smaa Hoveder kunde umuligt bære den Snak. Lille *Amalie* kunde det, ja lærte endogsaa udenad af Studenten en heel Vise: »Dandse, dandse Dukke min!« og hun sang den for sine tre Dukker, de to vare nye, den ene en Frøken, den anden et Mandfolk, men den tredie Dukke var gammel og hed *Lise*. Hun fik ogsaa Sangen at høre og var med i den.

Dandse, dandse Dukke min!

Nei, hvor Frøkenen er fiin!

Cavaleren ligesaa,

Han har Hat og Handsker paa,

Buxer hvide, Kjole blaa,

Liigtorn paa den store Taa.

Han er fiin, og hun er fiin.

Dandse, dandse Dukke min!

Her er gamle Lisemo'er!

Hun er Dukke fra i Fjor;

Haaret nyt, det er af Hør,

Panden vasket er med Smør;

Hun er ganske ung igjen.

Kom Du med, min gamle Ven!

I skal dandse alle Tre.

Det er Penge værd at see.

Dandse, dandse Dukke min!

Gjør de rette Dandsetrin!

Foden ud ad, hold Dig rank,

Saa er Du saa sød og slank!

Neie, dreie, snurre rundt,

Det er overmaade sundt!

Det er nydeligt at see.

I er' søde alle Tre!

Og Dukkerne forstode Visen, lille *Amalie* forstod den, Studenten forstod den; han havde selv digtet den og sagde, at den var saa udmærket; kun Tante *Malle* forstod den ikke; hun var kommen ud over Barnlighedens Plankeværk, »Pjankeværk!« sagde hun, men det var ikke lille *Amalie*, hun synger den.

Fra hende har vi den.